

10.92x10.07	1/6	עמוד 3	ג גלובס - מגזין	15/11/2018	65987379-4
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260					

בגדה אוגרים נשק ליום שאחרי אבו מאזן. G התלווה אל פעולת צה"ל בשטח (10)

מתחת לפני השטח

ביטחון: בכל לילה יוצאים חיילי צה"ל לחפש כלי נשק בכפרי הגדה המערבית בניסיון למנוע את פיגוע הירי הבא. כתבנו התלווה אליהם | יובל אוזלאי

26.4x35.65	2/6	עמוד 10	גלובס - מגזין	15/11/2018	65987206-3
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260					

G ביטחון 1

רובים וצנחנים: המבצע לאיסוף נשקים

שוב לא שקט

קולות הנפץ מעזה רועמים ללא הרף, אבל במערכת הביטחון חוששים גם מהשקט (היחסי) בשטחי הרשות הפלסטינית ומההצטיידות הרחבה בנשק ליום שאחרי אבו מאזן. יובל אזולאי התלווה אל כוח צנחנים בחיפוש אחר מחרטות הנשק המאולתר בגדה, גילה בכמה זינק מחיר ה"מקוצר" והאם אפשר לרוקן את הים בכפית. מיוחד ל-G

26.59x35.97	3/6	עמוד 11	ג גלובס - מגזין	15/11/2018	65987335-6
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260					

צילום: דובר צה"ל

25.76x33.38	4/6	עמוד 12	g גלובס - מגזין	15/11/2018	65987283-8
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260					

צילום: דובר צה"ל

המג"ד ישי רוזיליו: "אנחנו אוהבים את הגזרה הזאת"

בתוכניות העבודה שלהן. המשמעות בשטח היא פעילות סיועית של פשיטות נקודתיות, שנעשות כמעט מדי לילה על אתרים חשודים על בסיס מידע מודיעיני ברחבי הגדה: להגדרה של "אתרים חשודים" עונים מחרטות, בתייהם של מעורבים בסחר ובייצור של נשק לא חוקי, חשודים בהחזקת הנשק או בהסתרתו, מחסנים או אתרים אחרים המשמשים לאחסון.

את המודיעין מביאים המשטרה, שב"כ וצה"ל, וגם הרשות הפלסטינית מסייעת – ויש להם סיבות טובות לכך. אם במערכת הביטחון חוששים שהנשק יכול גרדנו, הפלסטינים חוששים מאלה שבבוא היום יפעלו לערעור יציבות השלטון. כמובן שאם על הדרך הם גם ישיגו עוד כמה נקודות בתחום ביטחון הפנים, מה טוב. אחרי הכול, מלחמות פשע חמושות יש גם בצדה השני של חומת ההפרדה. "יש לנו איתם תיאום ביטחוני יעיל ומשמעותי, והוא טוב לשני הצדדים", אומר אל"מ אלטיט. "אנחנו נהנים מחופש פעולה מבצעי בכל מקום, אם בכפר קטן או בתוך מחנה פליטים, מביאים לשם את הכוחות שיודרעים לעשות את העבודה, והמשימה נעשית".

"תפיסות האמל"ח תופסות נתח משמעותי מהפעילות הסיכולית המבצעית שלנו כאן בגזרה. אני מניח שזה מקבל חשיבות גבוהה גם ברמת האוגדה", אומר מפקד גדוד הסיוע של חטיבת הצנחנים, סא"ל ישי רוזיליו. בחודש שעבר, הגדוד שלו בא לתפוס את הקו באזור שכס, זאת הפעם השנייה השנה, ונשאב מיידית לסריקות הנרחבות אחר המחבל מברקן. "אנחנו אוהבים את הגזרה הזאת", אומר המג"ד, "יש בה הרבה פעילויות מכל מיני סוגים, המתח המבצעי נשמר טוב".

אמצע הלילה, ואנחנו יושבים בתוך הג'יפ

צילום: וויטורס - Mohamad Torokman

הקרלו ששימש את המפגע באזור התעשייה ברקן הוא תת־מקלע מתוצרת של מחרטות מקומיות בגדה, אלתור זול של הקרל גוסטב השוודי והתקני. לפי הנחת העבודה של מערכת הביטחון, השטחים מיוצאים בכאלה, והשאלה היא רק מתי הם יישמשו חוליות טרור

צילום: תמר מצני

עמוס גלעד: "השטח מבעבע כמו הר געש לפני שהוא מתפרץ"

אדירות של נשק, תקני או מאולתר אבל יורה, לא חסרים מחבלים ופעילי טרור שמחכים לעיתות המתאים בשביל להרים את הראש ולהוציא פיגוע. "השטח מבעבע כמו שהר געש מבעבע לפני שהוא מתפרץ", אומר האלוף (במיל') עמוס גלעד, לשעבר ראש האגף המדיני ביטחוני במשרד הביטחון וכיום ראש המכון למדיניות ואסטרטגיה במרכז הבינתחומי. "אחד התרחישים הקשים מרבר על ההתפרקות הכללית שתבוא ביום שאחרי אבו מאזן. מתי זה יקרה? אולי היום בערב ואולי בעוד 7 שנים, וזה צריך להטריד ולהדאג. לאבו מאזן בכלל אין יורש, מה גם שאין שם אופק מדיני ומטרה אסטרטגית. תוסיפו לאלה את תוכנית השלום שהאמריקאים מתכוונים להנהיג – ואני לא רואה שום תוכנית מדינית שתחזיק מעמד אצל הפלסטינים – והרי לך נפץ שהוא מסוג הנפצים שמעירים תהליכים כאלה".

הרבה מאוד רובים

במערכת הביטחון מתקשים להתכנס להערכה מספרית רצינית על היקף הנשק שמסתובב בשטחים: אלה רובים תקינים, כמו M-16 שנגנבים מנשקיות בישראל או מתגלגלים לשטחים בידי גורמים פליליים, רובי קלצ'ניקוב שמוברחים בעיקר מירדן או כלי ירייה מאולתרים כמו קרלו, שמוצרים במחרטות מחתרניות באיכויות שונות. הסליקים הפלסטינים כוללים גם אקדחים, רובי ציד או רובי אוויר – שעברו הסבה לרובים קטלניים: "כמה כאלה יש? יש הרבה, הרבה יותר ממה שצריך ורצוי שיהיה שם", אומר גורם ביטחוני.

בסכסוך הישראלי-פלסטיני, כמו בתיאטרון, הקרלו שמופיע במערכה הראשונה יורה בשלישית: לא בכדי, במהלך השנה האחרונה כל החטיבות המרחביות באיו"ש הציבו את חשיפת מצבורי האמל"ח (אמצעי לחימה) הפלסטיניים ובתי ייצור ייעודיים, כמו מחרטות – באחד המקומות הגבוהים

10' באוקטובר, אשף נעאלוה מהכפר שוויכה שליד טול כרם השכים לעבודתו כחשמלאי במפעל המחזור אלון שבאזור התעשייה ברקן הסמוך לאריאל. הוא החזיק באישור עבודה שאפשר לו בשבעת החודשים האחרונים את הכניסה לאזור התעשייה, שבו מועסקים עוד אלפי פלסטינים תושבי הגדה לצד אלפי ישראלים. את הרובה המאולתר שלו, שקיבל בשטחים את הכינוי "קרלו", נעאלוה היטיב להסתיר בתוך בגדיו.

איש לא חשד במחבל הפלסטיני כשעלה במדרגות אל הקומה השנייה במפעל, דרך לקראת שעת הכושר לביצוע מסע ההרג שתכנן. כשהבחין בקים יחזקאל לבנגרונר, הוא שלף את הנשק, פתח לעברה באש ורצח אותה. אחר כך הוא המשיך לחלל משרדים סמוך, הבחין בזיז חג'בי, ירה ורצח גם אותו. בדרכו החוצה הוא הבחין בעוד עובדת, ירה לעברה, פצע אותה קשה וברח.

מצלמת האבטחה שבקומת הכניסה תיעדה אותו במנוסה, לובש סוודר, על גבו ילקוט, בידו הימנית רובה ובעיניו רצח. מאז הוא נעלם. השב"כ וצה"ל מנהלים אחריו מצוד שנמשך כבר חמישה שבועות. סריקות נרחבות ופשיטות בהולות שנעשו במקומות שונים ברחבי הגדה העלו לפי שעה חרס.

בינתיים, המחבל נעאלוה נהיה "גיבור פלסטיני". בכל יום שבו הוא מצליח להמשיך ולהערים על הכוחות הישראליים שמחפשים אותו ולחמוק מהם, מעמדו בגדה מתחזק. בימים האחרונים גם פתחו לכבודו עמוד בפייסבוק, שבו הוא זוכה לחיזוקים ולשבחים על "אומץ לב", כביכול. אלא שגורמים צבאיים אומרים שנעאלוה לא ייהנה לאורך זמן מהתהילה המפוקפקת שקנה לעצמו, ושגורלו נחרץ ברגע שסחט את הדק הקרלו שלו בברקן. מבטיחים שבמקרה או במאחר, המצוד אחריו יישא פרי והוא ייתפס, חי או מת.

הקרלו ששימש אותו הוא תת־מקלע מתוצרת של מחרטות מקומיות בגדה, אלתור זול של הקרל גוסטב השוודי והתקני. פעולות האלתור האלה הפכו את המחרטות שבכפרי ובערי יהודה ושומרון לבתי ייצור שמעניינים מאוד את צה"ל ואת השב"כ, בעיקר בהיותם אחראים לתפוצה הרחבה של הנשק הלא חוקי בשטחים. לפי הנחת העבודה של מערכת הביטחון, השטחים מיוצאים בכאלה, והשאלה היא רק מתי הם יישמשו חוליות טרור או מפגעים בודדים נגר מטרת ישראליות.

"אין יום שאני לא חושב על התרחיש שבו הגזרה נדלקת, וכל הנשק שמסתובב כאן יופנה אלינו. אנחנו לא נביאים, לא יודעים בדיוק מה יוביל למה. אנחנו מקווים לטוב, אבל מתכוונים לגרוע ביותר. מה זה אומר? שאנחנו נערכים למציאות המבצעית הכי מורכבת והכי מאיימת", אומר מפקד חטיבת מנשה, אל"מ שרון אלטיט בעודו מדבר על נפיצות השטח ועל מגוון תרחישים, שכל אחד מהם יכול להיות הניצוצ שיצית את התבועה הגדולה.

קצינים בגזרה מדברים על הקיפאון המדיני המתמשך לצד סופו המתקרב של עידן אבו מאזן תוך היווצרות של ואקום בהנהגה הפלסטינית, ועל כאוס שבחסותו כנופיות ופלגים קיצוניים יתפסו ביטחון ויצאו לשטח. ואיפה שמסתובבות כמויות

"אין יום שאני לא חושב על התרחיש שבו הגזרה נדלקת, וכל הנשק שמסתובב כאן יופנה אלינו. אנחנו לא נביאים, לא יודעים בדיוק מה יוביל למה. אנחנו מקווים לטוב, אבל מתכוונים לגרוע ביותר", אומר מפקד חטיבת מנשה אל"מ שרון אלטיט בעודו מדבר על נפיצות השטח

26.8x34.97	5/6	עמוד 14	מגזין - גלובס	15/11/2018	65987334-5
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260					

"השטח לא רגוע", אומר מפקד גדוד הסיור של חטיבת הצנחנים סא"ל ישי רוזיליו תוך המתנה לעדכון על תוצאותיהן של הסריקות הראשונות בקליל. בינתיים, החיילים לא מצאו שם כלום. גם החשוד לא נמצא במקום. "אנחנו רואים כל הזמן כוונות להוציא פיגוע"

או שבוא נגיד ככה, הוא לא הכי אינטליגנטי. מי שהנשק יקר לו, מחביא אותו במקומות שקשים יותר לחשיפה: מסליקים אותם מתחת לעצים בשטחים פתוחים, בבארות מים, במערות, לפעמים גם בתוך כלי רכב".

הוא שולף את האייפון שלו, פורס סרטון בשחור-לבן לכל אורך המסך ומצביע על דמויות אדם שמתרוצצות בין מכלים גדולים: "זה מהקו הקודם שלנו כאן, במחנה בלאטה", אומר רוזיליו. "היה מידע טוב שדיבר על הסתרה של הרבה אמל"חים. בזמן שאנחנו נכנסים ליעד, התצפיות שלנו זיהו אנשים שמדלגים על הגג, בין דודי שמש. סגרנו על המרחב, טיפסנו על הגגות ותפסנו אותם מחביאים את הנשקים בתוך דודי השמש. 6 רובי M-16, כוונות, עוד אמל"חים מסוגים שונים. תפיסה טובה". "ככל שאנחנו עושים יותר פעילויות בתחום הזה, הצד השני עסוק בעיקר בהסתתרות", אומר מפקד החטיבה אלטיט. "לפעמים הם מסתירים את הנשקים בעומקים של מטרים בתוך הארמה. המצב הזה הוא תוצאה של פעילויות רוטיניות אך נחושות שאנחנו עושים: מדי לילה אני מוציא חיילים למבצעים כאלה, משדרים רצינות ועקביות והשטח מגיב: המחבלים נאלצים להנמיך פרופיל כי הם מבינים שאנחנו עליהם".

החטיבה שבפיקודו אמונה על ג'נין וטול כרם ועל מרחב כפרי גדול בצפון השומרון. "בחצי השנה האחרונה, תפסנו 180 נשקים מסוגים שונים בכל מיני מבצעים", כך אלטיט. "כן, זה לא הרבה ביחס לכמות של הנשקים שיש בשטח, אני מניח שיש שם הרבה, מעבר לכמה אלפים בודדים, ואני לא נותן לעצמנו ציונים טובים כל-כך בנושא הזה. 180 נשקים בחצי שנה אולי זה טוב, אולי זה רע, אבל

נפצעו קל מרסיסים. לפעמים יש ירי על כוחות בתוך הערים. וגם אם אין כרגע למישהו כוונה להוציא פיגוע, אתה לא יודע מתי ולמה הוא יגדל כוונה כזאת. כשהאמל"ח מסתובב בשטח בתפוצה כל-כך רחבה, הוא ייקח נשק חם במקום סכין מטבח ויצא למסע הרג, ואני רוצה להקשות על המחבל הפוטנציאלי להשיג את הנשק הזה".

רוזיליו יודע שהפשיטות האלה משולות לניסיון לרוקן את הים עם כפית, אבל מהצד השני, מי בכלל רוצה לרוקן את הים: "תשמע, אם מישהו יחליט פעם שמרוקנים את כל הנשק שנמצא בשטח, זה אפשרי. לגמרי אפשרי, אבל זה טעון מבצע רחב היקף ויש לזה משמעויות. וזה לא המקרה וזה לא המצב".

על מורכבות האתגר שיעמוד לפניו ולפני החיילים שלו ביום שבו כל הנשק הזה יופנה אליהם, הוא אומר שהם יתגברו: "ברור שאני מבין את מורכבות האתגר, אבל אני שואל אותך מה ההמלצה. להגיד בעיות, אנחנו כיהודים טובים מאוד בזה. אז זה יהיה מורכב, אבל פחות מורכב מההתמודדות שלנו עם הגזרה הדרומית ופחות מורכב מההתמודדות שלנו עם הגזרה הצפונית". נכון, המלאכה סיופית ולא אחת מסתיימת בתסכול גדול בשל תוצאה מאכזבת אל מול מאמץ גדול, אבל ניכר שהשטח מגיב למבצעים הליליים של צה"ל. המעורבים בסחר יורדים למחתרת, הכלים מוסתרים היטב ואל מול הביקוש הרב - המחירים מטפסים כל הזמן. "אני זוכר תקופות שהייתי נכנס לבית בכפרים פה ומחפש אמל"ח, פותח את הארונות ואת המגירות ומוצא רובים ואקדחים", מספר רוזיליו. "כיום, מי שיש לו בארון נשק הוא כנראה זה שלא הספיק להסתיר אותו כמו שצריך

נוח צה"ל והמחרטה שהתבררה כנגרייה.
"בחצי השנה האחרונה, תפסנו 180 נשקים", כך אל"מ אלטיט. "כן, זה לא הרבה ביחס לכמות של הנשקים שיש בשטח"

צילום: מתוך האתר mass

ד"ר אודי דקל: "מה שמדהים זה ש-21% מהתושבים בגדה מייחלים לכיבוש על-ידי ישראל"

הממוגן שלו, ליד המזנון "אח שלי גיבור" הסמוך לחטיבה המרחבית שומרון. רשת הקשר שוקקת פעילות, והאוזניים עומדות להתפוצץ. רוזיליו קשוב, מחכה שהכוחות יסגרו על היעד - מבנה תעשייתי בשכונת דחיה שבכפר קליל.

הפעילות שלפנינו מכוונת לאתר שעליו התקבל מידע שלפיו הוא משמש מחרטה ליצור נשק מאולתר, לתיקון ולשיפור ביצועים של רובים ואקדחים ועוד. באותו הזמן, שני צוותים אחרים של הגדס"ר מתמקמים בשני אתרים אחרים בקליל, שלפי המודיעין משמשים להחזקת נשק. המג"ד רוזיליו עוקב אחר תנועת הכוחות ממסך מגע שמשרד לו בזמן אמת את הנתונים. במשך דקות ארוכות הוא לא מוריד ממנו את העיניים.

הרעיון הוא להקפיד על כניסה מבוקרת ושקטה, לצמצם חיכוך: מלבד הצנחנים שאמונים על בידוד האזור, הפריצה והסריקה, יש בדרך עוד כוחות וצוותים שמעורבים במבצע הלילי, שלהשלמתו הוקצו שלוש שעות בלבד: כלבנים מיחידת עוקץ; לוחמים מפלגת מדרון מושלג של יחידת ההנדסה למשימות מיוחדות, יהל"ם שמיומנים בפריצה תוך שימוש בטכניקות מתקדמות; קצינים ממפקדת התיאום והקישור ואנשי חימוש.

כשהמחרטה תיחשף ותופלל, לוחמי ההנדסה יפרקו אותה באמצעות המיכון והציוד המיוחדים שהביאו איתם, אנשי החימוש יפנו את הממצאים מקליל ונציגי המת"ק יתלו באזור כרוזות, בערבית ובעברית, עם הסבר על הנסיבות שהובילו לפשיטה הלילית ומהו תוצאותיה. הכרוזות הודפסו מראש - בהתבסס על המודיעין המוקדם ובהנחה שהוא נכון.

במערות ובבארות מים

"השטח לא רגוע", אומר רוזיליו תוך המתנה לעדכון על תוצאותיהן של הסריקות הראשונות בקליל. בינתיים, החיילים לא מצאו שם כלום. גם החשוד לא נמצא במקום. "אנחנו רואים כל הזמן כוונות להוציא פיגוע. הערב, רק לפני כמה שעות, היה ירי על אוטובוס ליד בית אל, הנהג ונוסע

אקדה גלוק נמכר בטווח שבין 11 אלף שקל ל-30 אלף שקל, ועד לפני כשנתיים, מחירו בשוק השחור הפלסטיני היה בין 9,000 שקל ל-14 אלף שקל. המחיר של כדור 5.56 מ"מ שנמכר בעבר בשניים שלושה שקלים לבודד, נמכר כיום ביותר משישה שקלים.

המחיר הממוצע של **תת-מקלע מאולתר מסוג קרלו** נע ב-2016 בטווח שבין 2,000 שקל ל-4,500 שקל - תלוי באיכות האלתור ובהיצע השוק באותו הזמן. בשנה האחרונה המחירים זינקו בלאים ונעים בטווח שבין 6,000 שקל לנשק באיכות ירודה, ל-10,000 שקל לנשק באיכות שנחשבת טובה.

המחירים קופצים 80 אלף שקל למקוצר

אחת מתגובות השטח להגברת הלחץ של צה"ל ושל מנגנוני הביטחון הפלסטיניים על הסחר באמצעי הלחימה הבלתי חוקיים היא גל התייקרויות שחל במחיר כלי הנשק שנמכרים בשוק השחור המקומי. ובגל ההתייקרויות הזה, צה"ל רואה הישג משמעותי במאבקו בתופעה. "ככה זה עובד בחיים", אומר מפקד גדס"ר צנחנים, רוזיליו: "ככל שנדרוף אותם יותר, המחירים יהיו גבוהים יותר ולאדם מן השורה יהיה קשה יותר להשיג את הנשק הזה".

25.23x34.88	6/6	15	עמוד	מגזין - גלובס	15/11/2018	65987380-6
המרכז הבינתחומי הרצליה - 84260						

4 מתוך 5 פלסטינים: הרשות לא תשרוד ביום שאחרי אבו מאזן

כשברקע, ישראל מתירה העברה של מוֹוֹדוֹת עם 15 מיליון דולר במוזמן מקטאר לחמאס בעזה, אלוף (במיל') עמוס גלעד מזהיר: "אנחנו לא מקדמים הסדר מדיני, אבל מתדיינים עם חמאס שמתנהל כמו מאפיה. הוא עצמו רואה את ההשתלטות על הרשות הפלסטינית כיעד אסטרטגי, והרי לך צרה ליום שאחרי אבו מאזן. ואל תשכח שחמאס משוכנע שהיהודים מבינים רק כוח". "לא מכבר קראתי על ממצאי סקר שנערך בגדה, שרק 20% מהנסקרים חושבים שהרשות הפלסטינית תשרוד ביום שאחרי אבו מאזן", אומר ד"ר קובי מיכאל, לשעבר מנכ"ל המשרד לנושאים אסטרטגיים וכיום חוקר בכיר במכון למחקרי ביטחון INSS: "כל השאר חושבים שיהיו מצבים של אנרכיה, מעבר לשליטה של הנהגות שבטיות או חמולות, ומה שמדהים זה ש־21% מהתושבים בגדה מייחלים לכיבושה על-ידי ישראל".

ביחד עם עמיתו למכון, אודי דקל, ד"ר מיכאל מוביל בימים אלה פרויקט מחקר שעוסק בגדה המערבית ביום שאחרי אבו מאזן. הוא מדבר על שלושה תרחישים, שיכולים לבוא בנפרד וגם ביחד: הראשון, כאוס ואנרכיה, כשאבו מאזן יוצא מהתמונה, מחלוקות פנימיות מובילות לסחרור מסוכן שסופו התרסקות כללית; השני, שימור מערכות הרשות, מצב שנקבע מתוך אינטרס משותף ביציבות מצד גורמים חזקים בגדה, בהם המודיעין הכללי והאליטה הצבאית, ביחד עם האליטה המיניסטרואלית שחיה מעטני הרשות - ויש לה הרבה מאוד מה להפסיד מקריסה כללית; השלישית, קנטוניזציה של הגדה, מצב חדש שמשמעותו - התפרקות לאזורים ולמחוזות תוך התנהלות דיפרנציאלית מצד ישראל לכל מחוז.

"הסבירות הנמוכה ביותר היא אנרכיה, הבינונית היא קנטוניזציה והגבוהה - שימור המערכות מתוך אינטרס משותף", אומר מיכאל, אבל גם זה יכול להיות בעייתי לישראל: התיאום הביטחוני עלול להיפגע, להנהגה החדשה לא תהיה מספיק לגיטימציה מהשטח בשביל להוביל מהלך משמעותי, השטח רוחש וגועש ויש תשתית נרטיבית ומעשית להתפרצות", הוא אומר.

ויש לו עוד: "יש כאן גם את המשקל של פעולות לא מרוסנות מצד מתנחלים כלפי פלסטינים, הרחבת התנחלויות, היעדר אופק מדיני מצד ישראל ועוד יותר מדי תנאים שיכולים לייצר כאן התלקחות. כל זמן שאנחנו ממשיכים לפעול במתכונת הביטחונית הנוכחית מול הפלסטינים, כמו בנושא הנשק הלא חוקי שמסתובב שם, זאת לא טרדה יותר מדי גדולה כי אנחנו כל הזמן מכסחים את הדשא, שומרים עליו מכוסח ונומך והאיום נשאר מוגבל ומרוסן".

לפי מיכאל, ביום שהמכסחת הזאת תקרטע, מכל מיני סיבות כמו למשל החלטה מצד הפלסטינים על הפסקת התיאום הביטחוני, זה כבר יהיה סיפור אחר: "עלולה להיות כאן מציאות ביטחונית בעייתית".

צילומים: דובר צה"ל, רויטרס - Mohamad Torokman

בעל הבית הוא קצין במנגנון המסכל הפלסטיני. עיניו נפוחות משינה, לובש חליפת טרנינג אפורה, יוצא מגדרו כדי לשכנע שכל האפרוחייה שמסביב היא בסך הכול עסק צדדי. מישוה שואל את קצין המת"ק אם הוא מאמין לו, והקצין עונה שכן: "אני מאמין לאנשים, אבל בגלל זה אני במת"ק ולא בשב"כ"

כדי לשכנע שכל האפרוחייה שמסביב היא בסך הכול עסק צדדי, השלמת הכנסה במציאות כלכלית מורכבת, ובכלל - מה לו ולסחר בנשק. מישוה שואל את קצין המת"ק אם הוא מאמין לו, והקצין עונה שכן: "אני מאמין לאנשים, אבל בגלל זה אני במת"ק ולא בשב"כ".

הדקות חולפות מהר וכוחות נוספים באים, מפירים את הדממה שברחובות הכפר. פה ושם נובח כלב. אלה ה"מומחים", גורמים מקצועיים מהמת"ק שיברקו את המכונות ואת הציד שנמצאו במקום, ויפסקו אם מדובר במחרטה שהתחפשה לנגרייה בניסיון להערים על צה"ל.

הם מתבוננים, סורקים שוב, מחפשים חלקים של מתכות שיכולים להעיד על פעילות חשודה לייצור או לתחזוקת נשק, מציצים לתוך דליים ומכלים. ראיות מפלילות לא מצאו. אפילו לא מוט ברזל אחד. קרשים, דיקטים, עוד קרשים, נסורת, ועוד הרבה קרשים. עוד סריקה או שתיים, וגם אל"מ שגיב דהן, שקיבל לידיו את הפיקוד על החטיבה המרחבית שומרון רק לפני כארבעה חודשים מגיע, מתייעץ עם מפקדי הכוח ומקץ כמה דקות הוא פוסק וחותך ש"זה לא האירוע" ו"אין כאן כלום", ומסמן לכולם שהגיע הזמן לקפל את הבאסטה.

מהכפר קליל, הדרך לבסיס החטיבה המרחבית שומרון אמורה להיות קצרה, חמש דקות ברכב, אבל לנו היא אורכת פי שלושה כי מפקדי הכוח מעדיפים ציר תנועה חלופי, להימנע מהפרות סדר. כשאדי הרלק נישאים באוויר ממילא, לצה"ל אין עניין להתחיל להעיף פה ניצוצות.

לרוב, כניסות כאלה מלוות בהתנגדויות מצד מקומיים, בעיקר בני נוער משועממים, "ערסים מקומיים", כמו שאומר אחד החיילים, שעבורם החיכוך הלילי עם כוחות צה"ל שפועלים בלילות מהווה ריגוש, בוסט לדאווין, ואת כל הבולשטי הזה הם עוד יכולים לקשט עם סיסמאות לאומיות כמו "התנגדות עממית". גם הלילה, נערי קליל ערים, ולמרגלות הכפר כבר בוערים כמה צמיגים.

וחיכוכים קורים תמיד. הם כוללים יידויי אבנים, בקבוקי תבערה, רימונים ולפעמים גם נפתחת אש. רוזיליו כבר מנוסה בזה: "הם מנסים להשיג תמונה מביכה שהם מזנבים בנו. אז אנחנו מראים להם שאנחנו לא נבהלים, פורקים, מגיבים באלפ"ה (אמצעים לפיזור הפגנות) ובדרך כלל זה עובר. הם מפחדים מזה ובורחים".

בכל לילה אנחנו מצמצמים את המספר ומטמיעים את המסר שאנחנו נחושים להילחם בתופעה הזאת".

"מסריח שם למות"

בדרך למחרטה המובטחת בקליל, התמונה מתבהרת: מכל מיני סיבות, בעיקר כאלה שקשורות לטיב המידע המודיעיני, הפעילות הלילית על הכפר הסמוך לשכם לא מובילה לתוצאות מיוחדות, זולת הרתעה. אז במקרה הזה, הצנחנים נכנסו, חיפשו, ברקו, לא מצאו - ויצאו - וזה קורה כמעט כל לילה. המחרטה שאליה באנו התבררה כנגרייה. הצנחנים שפרצו לתוכה התקבלו בערימות של נסורת ובאין־ספור קרשים ולוחות עץ שמילאו את החלל התעשייתי הגדול. שם סקיצה של ארון, שם מסור חשמלי, לידו מאפרה שלא רוקנה וספלי קפה שלא נשטפו. זה נראה תמים, כמו שנראה מקום עבודה בסוף יום.

עם אפודי הקרב, מסיכות הפנים השחורות והברכיות המרופדות, הכוונות הטלסקופיות שמותקנות על רובי ה-M-4 האישיים והאמצעים לראיית הלילה שנישאים על הקסדות המשופצות שלהם - לוחמי הגדס"ר נראים כמו רובוטריקים. הפאסון, קור הרוח והמקצועיות שבהם הם דבקים לאורך כל מילוי המשימה אומרים שיש על מי לסמוך. אחד מהם ניגש אל המג"ד, מספר על עוד חלל שנמצא בצמוד לנגרייה, "אבל מסריח שם למות". מקור הצחנה התגלה כבית גידול של אפרוחים.

בעל הבית הוא קצין במנגנון המסכל הפלסטיני. קצין מהמת"ק מבודד אותו בפינה סמוכה ותובע הסברים. עיניו של הקצין הפלסטיני נפוחות משינה, לובש חליפת טרנינג אפורה, יוצא מגדרו

רובה סער תקני מסוג M-16 מקוצר, נמכר ב־2016 ברחבי הגדה במחירים שבין 40 ל־60 אלף שקל. כיום, מחירם האמיד ליותר מ־80 אלף שקל.

